

LONG LANH ÁNH NHÌN

Hiện chúng Nhà giáo đang vui, lòng không khỏi bồi hồi nhớ lại chuyện ngày xưa - chuyện đã lâu lắm rồi, từ năm 1984, khi tôi là cô bé học sinh lớp 2 trường làng. Ngày đó, quê tôi còn nghèo, luỹ tre làng xanh mát, che rợp cả con đường đất đỏ lồi lõm, những mái nhà tranh lợp xộp, vách đất liêu xiêu loang lổ những chiếu. Ngôi trường quê được làm nên từ những thân tre già cỗi. Ngày đông, mái tôn không đủ lạnh nên lũ trẻ cứ d nép nhau vào một phía tránh mưa, co rúm cùng nhau vì gió lùa thổi qua cánh cửa. Chúng tôi cả cô giáo cũng lắm lem vì bùn đất bắn lên tung tóe. Mỗi mùa lũ về lại đau đầu những lo toan. Nghĩ lại càng thương. Lũ trẻ làng quê đâu đâu cũng vậy, khi lem nhem những phôi nói là ham học. Mỗi cô giáo trên phố vậy, thỉnh thoảng khi bán, khi quả chia phần cho chúng tôi. Những viên kẹo bị xanh đen hơi ỉu sao mà ngon đến lạ lùng. Tuổi thơ cứ thế đi qua, nghèo khó mà bình yên vô cùng!

Một buổi chiều sắp tan học, một bác phụ huynh vào lớp gặp chúng tôi rồi dặn dò... Những cánh tay gầy guộc cứ giơ lên rậm rập và miệng hô to "đồng chí, đồng chí". Chúng tôi riu riu rít hơi hít thở mong chờ ngày 20 tháng 11. Thứ rồi ngày ấy cũng đã đến. Chúng tôi nhẩy cồng lên sung sướng vì được đi thăm thầy cô, nhất là cô giáo chủ nhiệm của mình. Tôi nhớ, sáng đó, mẹ đóng cho tôi khoảng chừng 6, 7 lon gạo trắng. Mẹ nói: "Con có số bao nhiêu thì xách bấy nhiêu". Tôi gò lưng xin mẹ thêm lon gạo nữa. Rồi tôi hí hửng xách đi trong niềm vui khó tả. Giật tưng trung, quố là không hiểu một ai. Những đứa trẻ nhem nhuốc đất quê mà ánh mắt sáng lên đến lạ. Mẹ đi khỏe một túi gạo. Được những bạn nào cũng cứ mang được nhiều hơn để làm quà cho cô giáo. Sau này tôi mới được biết, chúng cô tôi mới một, để lại mẹ già và hai cô con gái nhỏ. Em bé lại hay ốm đau. Cuộc sống của cô bây giờ gặp rất nhiều khó khăn. Cô gầy đi trông thấy. Có đi đâu lại cô giơ ngón xanh trong vẩn vơ. Lũ trẻ chúng tôi cứ há học miệng mà nuốt từng lời cô giảng. Đó, chúng tôi được gặp ông một trời trời, chị Hằng Nga hiện ra, những bông hoa, cánh bướm lung linh và cả một thế giới thiên tiên cổ tích... Nghe nói, cả mẹ lại nỡ lòng đi xong, cô thỉnh thoảng tranh thủ vào nhà dân mua ít cây chuối, rau lang hay củ khoai củ sắn... Bà con thôn quê nghèo những trường nghĩa tình. Ai cũng dúi vào cái bao túi của cô khi mua rau, mua sắn... Tôi nhớ mẹ tôi cũng đã từng làm thế rất nhiều lần.

Chúng tôi đi bộ khoảng chừng gần 30 phút là đến nhà cô giáo chủ nhiệm. Trong trí tưởng tượng, tôi cứ nghĩ nhà cô tôi to lớn, đẹp lắm. Không ngờ đây chỉ là một căn phòng hẹp, xây tạm bên bên và một cái bếp nhỏ lợp tranh chèn dài ra căn vồn nhỏ nhoi. Gác bếp trên sọt, nải chuối đang treo... Sau lại chúc mừng cô nhân dịp 20 tháng 11 mà chúng tôi đã được ba mẹ, người lại "tặng đồ" sắn, chúng tôi đi tìm thùng gạo nhà cô và lại lén lút đổ vào thùng gạo nhỏ. Một, hai, ba... đến bao giờ 10 thì gạo tràn ra một. Ngoài lại phía sau, chúng tôi thấy hình ảnh cô khóc. Cô ngỡ như một lau nước mắt. Bên cô chúng tôi chỉ cười mà đã đến trước. Quả thật, chúng tôi không ai mua và cả. Nhà cô bao nhiêu là truyện tranh, truyện cổ tích. Chúng tôi sà vào để ngắm sách truyện và ngắm ngắm đồ đạc. Lát sau, một mùi thơm thoang thoảng bay lên. "Chu choa, thơm quá! Hít hà..." Cả bọn xuyết xoa. Chúng tôi nghe cô gọi: "Nào xuống lấy bát đĩa lên nào...". Lốp tức, chúng tôi đến để chiếu, đến đến mâm, khua chén, khua đĩa những cốc lên. Cô lại mỉm cười ra một nụ cười bán canh bột mì. Tôi không nhớ cô nấu với món gì những chỉ biết là rất ngon. Ngoài trời lại phớt mưa, trong nhà ấm cúng, bên cô, bên bạn, vui lại là vui. Hồi này, mọi cái miệng tranh nhau nói, cười lại giờ đến lại tranh nhau mà ăn. Chúng tôi Thỉnh thoảng mẹ nói: "Cô ơi, tôi

LONG LẠNH ÁNH NHÌN

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ sáu, 19 Tháng 11 2021 00:00 - Lần cập nhật cuối Thứ ba, 07 Tháng 12 2021 11:25

em ăn thế này rồi cô có nghèo đi không?". Cô ôm Thế ng vào lòng, nhìn ánh mắt rồi mỉm cười nể a ngân ngấn nước. Giọng cô thản thản: "Cô sợ không nghèo đâu mà đang rất giàu có đấy. Vì bên cô luôn có các em mà..." . "Chúng em yêu cô nhiều lắm cô à!". Tôi biết tim đầy lòng, nhưng nào cũng muốn nói với cô câu đó.

Trước khi về, mọi đứa chúng tôi đều được cô ôm vào lòng, xoa đầu, như cũ. Chúng tôi lấy làm hạnh phúc và tự hào vì ai cũng được cô yêu thương. Vòng tay ấm áp và ánh mắt long lanh ngày nào đã theo tôi trên mọi nẻo đường...

Gần ba mươi năm đã trôi qua, nghe nói cô đã chuyển về quê ngoại, tôi và bạn bè không biết nữa về cô. Nhưng trong ký ức mọi người, cô vẫn là vị nữ trắng lung linh, hiền dịu... Có lẽ, đây cũng là niềm tin để chấp cánh cho tôi được làm cô giáo... Mọi lời gì, mọi tình yêu thương và mọi người mà tôi gặp trên các em hôm nay, đều thấm thoát tình yêu của người cô tôi yêu từ thu bé... Nghe mà nghe câu hát mà ấm áp cõi lòng:

(Hình minh họa)

Có một người bạn tôi nắm chặt tay
Ta nhìn đó là người cao quý nhất
Có một người không trồng cây vào đất
Mà cho đất nở hoa thắm...

LONG LANH ÁNH NHÌN

Viết bởi Ban Biên Tập

Thứ sáu, 19 Tháng 11 2021 00:00 - Lần cập nhật cuối Thứ ba, 07 Tháng 12 2021 11:25

Bài viết: Hoàng Thùy